

за Крали-Марка и за деветътъ змея, — то и той ще да ти каже: „Иди ти тамъ презъ Герджиковия мостъ, въ бѣлата кжщичка съ дългитъ стрѣхи и съ стъкленитъ прозорци: тамъ ще и да го намѣришъ. А защо ти е хаджията? — пита най-после Пѣйчо, като всѣки любознателенъ човѣкъ.

— Да ми напише писъмце до мой Станя, казвашъ ти. — Той ще да ти напише.. Той хубаво пише, ще да каже Пѣйчо, и ще да влѣзе пакъ въ механата.

Щомъ хаджи Генчо стане сутринъ отъ постелята си, тоя си часъ отива въ черкова; а изъ черкова, щомъ се свърши службата, отива си право у дома и нийде се не запира; само въ сѣбота и въ недѣля закъснѣва по малко; въ сѣбота той събира пшеничка за душата на блаженочившитъ, а аъ недѣля отива у нѣкого на гости, за да поопита грѣната и да пийне кафенце. . .

Хаджи Генчо е добрейше сжщество. Той не пропуска ни една сватба, ни единъ поменъ, а по нѣкогашъ и самъ чете псалтирь за починалитъ; не пропуска той така сжщо ни едно кръщение, ни една понуда, ни единъ бабинъ-день. Ако нѣкой изъ копривщенскитъ чорбаджии дава зефеть, или ако повика гости въ кжщата си, то безъ хаджи Генча се не може: хаджи Генчо трѣба да е на чело. Въ време на московскитъ бойеве съ турцитъ, той ходилъ съ московцитъ въ Влашко, купилъ тамъ две брашовски голѣми бѣклици и донесълъ ги въ Копривщица. И ето, когато нѣкому потрѣба голѣма бѣклица, той праща сина си у хаджи Генчови да я поиска отъ дѣда хаджия.

— Дѣдо хаджи! — казва момченцето — тато ме проводи при тебе, да ми дадешъ твоята жълта бѣклица.